

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: nezl. V.K.**, nar. ..., státní příslušnost Ukrajina, bytem ..., zastoupené zákonnou zástupkyní I.K., nar. ... *právně zastoupené Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 9. 2017, č.j. MV-99111-6/SO-2017,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Žádost žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu podle § 87b odst. 1 v návaznosti na § 15a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), byla zamítnuta podle § 87e odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců a povolení k přechodnému pobytu nebylo vydáno [rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 9. 6. 2017, č.j. OAM-18623-27/PP-2016, ve spojení s rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 27. 9. 2017, č.j. MV-99111-6/SO-2017].

II. Žalobní body

a) Správní orgán postupoval v rozporu s § 3 správního řádu, neboť vycházel z nedostatečně zjištěného stavu věci. Účastníkem řízení bylo nezletilé dítě. V průběhu řízení vyšlo najevo, že matka žalobkyně žije na území České republiky a otec žalobkyně o ni nejeví zájem, nestýká se s ní a neplní svou vyživovací povinnost. V případě negativního vyřízení žádosti tak žalobkyně bude žít odděleně od obou svých rodičů, což je skutečnost správnímu orgánu známá. Správní orgán měl shromáždit podklady k posouzení toho, co je v tomto případě v nejlepším zájmu dítěte, a za tím účelem si minimálně vyžádat stanovisko orgánu sociálně právní ochrany dětí.

b) Rodinné poměry žalobkyně nejsou přímo podřaditelné pod konkrétní ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců, nicméně v jejím případě je třeba věc posoudit individuálně a použít analogii zákona ve prospěch žalobkyně. V případě žalobkyně se nabízí analogické použití § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně je závislá na výživě životního partnera své matky a v případě legalizace pobytu na území by s nimi žila v jedné domácnosti. Analogie zákona a její použití je v tomto případě ve prospěch žalobkyně a její rodiny a její použití je zcela legitimní a žádoucí. Postup, v rámci kterého byla žádost žalobkyně zamítnuta z důvodu chybějícího ustanovení zákona, je projevem nežádoucího právního formalismu a správní orgán je povinen se takového postupu vyvarovat.

c) Napadené rozhodnutí je v rozporu s Úmluvou o právech dítěte, kterou je Česká republika vázána. Čl. 8 odst. 1 a čl. 9 odst. 1 a odst. 3 a čl. 10 Úmluvy jasně garantují práva nezletilých dětí na přítomnost ve státě, ve kterém se legálně zdržují jejich rodiče. Čl. 10 odst. 1 Úmluvy pak výslovně zakotvuje, že *„Za účelem spojení rodiny a v souladu se závazkem podle čl. 9 odst. 1 státy, které jsou smluvní stranou úmluvy, posuzují žádosti dítěte nebo jeho rodičů o vstup na území státu, který je smluvní stranou úmluvy, nebo o jeho opuštění pozitivním, humánním a urychleným způsobem. Státy, které jsou smluvní stranou úmluvy, dále zabezpečí, aby podání takové žádosti nemělo žádné nepříznivé důsledky pro žadatele nebo členy jeho rodiny.“*

d) Správní orgán naprosto nedbal povinnosti zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí (§ 174a zákona o pobytu cizinců). Toto ustanovení stanovuje povinnost správního orgánu posuzovat přiměřenost všech rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců, tedy nepochybně i rozhodnutí podle § 75 tohoto zákona (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, sp. zn. 1 Azs 81/2016). Podle zákona o pobytu cizinců musí být každé rozhodnutí, tedy i žalobou napadené rozhodnutí žalované, přiměřené, přičemž § 174a tohoto zákona nabízí odpověď na otázku, co je onou „přiměřeností“. Citované ustanovení zákona nabízí minimální výčet okruhů, jimiž se správní orgán musí ve svém meritorním rozhodnutí vypořádat. V této souvislosti nemůže obstát, pokud správní orgán provede požadovanou úvahu jen v omezené míře nebo se s nimi nevypořádá vůbec. Správní orgán má povinnost přiměřenost dopadů zkoumat z úřední povinnosti. V napadeném rozhodnutí však žalovaná naprosto rezignovala na jakékoliv zjištění skutkového stavu a uvedené posouzení přiměřenosti zde naprosto chybí. V situaci, kdy je správní orgán povinen postupovat podle § 3 správního řádu, je jeho povinností, aby se minimálně pokusil o to, že žalobkyni buď vyslechne k problematice faktorů uvedených v § 174a zákona o pobytu cizinců, nebo ji jakýmkoliv jiným způsobem vyzve k tomu, aby se k předmětné problematice vyjádřila, případně se uvedené náležitosti pokusí zjistit sám jiným způsobem. Pokud však v rozhodnutí správního orgánu prvního

stupně i žalované úvaha o přiměřenosti rozhodnutí tak, jak to požaduje § 174a zákona o pobytu cizinců, naprosto absentuje (jak je tomu v tomto případě), jedná se o porušení nejen tohoto ustanovení zákona, ale také § 3 správního řádu, jelikož nelze ani v nadsázce hovořit o tom, že se správní orgán pokusil zjistit skutečný stav věci, mající vazbu na § 174a zákona o pobytu cizinců. Rovněž žalovaná tím, že se v odůvodnění rozhodnutí s touto nepřiměřeností nevypořádala, jednala také v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu.

III. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Ve vyjádření k žalobě Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců uvedla, že žalobní námitky považuje za nedůvodné, přičemž plně odkazuje na obsah spisového materiálu, zejména na své rozhodnutí ze dne 27. 9. 2017, č.j. MV-99111-6/SO-2017, a také na rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 9. 6. 2017, č.j. OAM-18623-27/PP-2016. V žalobou napadeném rozhodnutí jsou podle názoru žalované srozumitelným a přezkoumatelným způsobem popsány důvody, pro které bylo odvolání žalobkyně zamítnuto.

IV. Jednání před soudem

Při jednání před soudem dne 12. 9. 2018 zástupce žalobkyně setrval na argumentaci obsažené v žalobě.

V. Posouzení věci krajským soudem

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).

Žaloba nebyla shledána důvodnou.

a) Žalobkyně namítá rozpor postupu správního orgánu s § 3 správního řádu. Podle tohoto ustanovení nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

K tomu soud upřesňuje, že v přezkoumávané věci byly zjišťovány skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žádosti žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu. Bylo na žalobkyni (její zákonné zástupkyni), aby prokázala, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. V průběhu řízení správní orgán zejména získal řadu listin, zajistil provedení pobytové kontroly a předvolal dotčené osoby k výslechu. Jak matka žalobkyně, tak její přítel I.M. měli možnost podrobně se vyjádřit ke všemu tomu, na základě čeho by nezletilá žadatelka mohla být považována za rodinného příslušníka občana Evropské unie. Z podkladů pro vydání rozhodnutí došel správní orgán k závěru, který detailně odůvodnil, že žalobkyně (její zákonná zástupkyně) neprokázala své postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. Soud proto souhlasí s názorem žalované, že skutkový stav byl zjištěn způsobem splňujícím požadavky ustanovení § 3 správního řádu. Ze spisového materiálu je evidentní, že žalobkyni a druha její matky nepojí žádné příbuzenské pouto, není jeho manželkou, rodičem, dítětem mladším 21 let, ani jeho potomkem či předkem závislým na výživě či jiné nutné péči

ve smyslu jednotlivých ustanovení § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců a že žalobkyně nespadá ani do žádné z kategorií dalších příbuzných ve smyslu ustanovení § 15a odst. 2 tohoto zákona, neboť ji nepojí s dotyčným žádný příbuzenský svazek a není ani jeho partnerkou.

Ze žalobčiny výtky v závěru tohoto žalobního bodu není zřejmé, k jakým konkrétním okolnostem relevantním pro rozhodování o žádosti o povolení přechodného pobytu by se měl vyjadřovat orgán sociálně právní ochrany dětí.

b) Žalobkyně se domáhá toho, aby v jejím případě bylo analogicky použito ustanovení § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení se rodinným příslušníkem občana Evropské unie pro účely tohoto zákona rozumí jeho potomek nebo předek anebo potomek nebo předek manžela občana Evropské unie, pokud je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie nebo jeho manželem, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt.

K tomu soud uvádí, že „*analogia legis (analogie zákona) spočívá v tom, že se na skutkovou podstatu zákonem neřešenou vztáhne analogicky ustanovení zákona upravujícího skutkovou podstatu podobnou. Je to úvaha typu, že „platí-li něco pro A1, platí to též – není-li specifické úpravy – pro A2“.*“ (Viktor Knapp: Teorie práva. 1. vyd. Praha 1995, str. 172). Ve správním právu se s analogií setkáváme při správním trestání: „*Analogie při správním trestání v neprospěch pachatele (in malam partem) je vyloučena. ... V případech, kde analogie není v neprospěch pachatele deliktu, nelze její použití vyloučit. Může se jednat např. o výklad obsahu některých pojmů (úmysl, nedbalost, souběh apod.), o posouzení a výklad takových otázek, jako je časová působnost zákonů upravujících skutkové podstaty správních deliktů, zánik trestnosti smrti (zánikem) odpovědné osoby, podmínky deliktní způsobilosti, použití okolností vylučujících protiprávnost, konstrukce skutkových podstat z hlediska zavinění, ukládání úhrnné sankce při souběhu deliktů apod.*“ (Dušan Hendrych a kol.: Správní právo. Obecná část. 9. vyd. Praha 2016, str. 296). K analogii ve správním řízení se – po shrnutí názorů doktríny – obecně vyjádřil Ústavní soud v nálezu ze dne 26. 4. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 21/04: „*I z takto nastíněného přehledu názorů doktrinárních, ve vší jejich mnohoznačnosti, lze dovodit závěr, dle něhož připouští-li vůbec doktrína použití analogie v oboru správního řízení, pak toliko za omezujících podmínek - pouze v omezeném rámci za účelem vyplňování mezer procesní úpravy a dále pouze ve prospěch ochrany práv účastníků správního řízení. Nelze z těchto stanovisek ale dovodit závěr, dle něhož by bylo lze považovat za akceptovatelné použitím analogie vytvořit procesní úpravu správního řízení v celé její úplnosti.*“.

Shodnou námitku uplatnila žalobkyně již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. K ní se odvolací správní orgán v žalobou napadeném rozhodnutí vyjádřil tak, že je při svém rozhodování vázán zněním ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců, ze kterého nijak nevyplývá, že by za rodinného příslušníka občana EU mohl být považován potomek druhá či družky občana, resp. občanky EU [zcela jiná situace by samozřejmě existovala v případě, že by matka odvolatelky byla manželkou občana EU, což však ze spisového materiálu nevyplývá, neboť matka odvolatelky získala povolení

k přechodnému pobytu na základě ustanovení § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců]. Odvolatelkou navrhované užití analogie ve prospěch účastníka by v daném případě představovalo vybočení ze zásady legality ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 správního řádu. Uplatnění analogie by rovněž dle názoru Komise představovalo rozšiřování ustanovení zákona nad rámec předpokládaného účelu a smyslu této úpravy.

Soud se s názorem žalovaného správního orgánu ztotožňuje. Určitá shoda panuje ve správním právu ohledně použití analogie v některých otázkách správního trestání a správního procesu. V dalším se dostáváme na půdu velice nejistou (viz i nálezný Ústavního soudu ze dne 26. 4. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 21/04). Vladimír Sládeček, který se analogii ve správním právu věnoval, došel k tomuto shrnutí: „*Může se zdát, že prostor pro použití analogie ve správním, resp. veřejném právu je beznadějně omezen či spíše zcela vyprázdněn zakotvením ústavních principů – limitů uplatňování veřejné (státní) moci (zejm. čl. 2 odst. 3 Ústavy, čl. 2 odst. 2 a čl. 4 odst. 1 Listiny)* Podle našeho názoru to však neznamena holou nemožnost její aplikace, byť by se patrně nemělo jednat o úkaz častý.“ (Obecné správní právo. 3. vyd. Praha 2013, str. 164). Sládečkovu souhrnnému vyjádření předchází přehled rozpolcenosti názorů, po něm následují případy judikatury, které nejsou na právě projednávanou a rozhodovanou věc aplikovatelné. Je tak na místě vrátit se k V.K., který, když se analogií zabýval v rámci metod výkladu, dospěl k tomuto závěru: „*Použití analogie ovšem má své meze. ... Analogie je dále nepřípustná tam, kde skutkové podstaty jsou v zákoně vypočítány taxativně atd., naopak se analogie nutně uplatní tehdy, jestliže zákon podává příkladný výpočet něčeho. Tak např. stanoví-li právní předpis, že dopadá „zejména na A, B, C a D“, je možno jej vztáhnout, za předpokladu, že jsou podobné, i na skutkové podstaty E a F a popř. další.*“ (Viktor Knapp: Teorie práva. 1. vyd. Praha 1995, str. 173). Sládečkovu vyjádření, že „by se patrně nemělo jednat o úkaz častý“, je tudíž upřesněno Knappovým závěrem o nepřípustnosti analogie – mimo jiné – „tam, kde skutkové podstaty jsou v zákoně vypočítány taxativně“. Jelikož v § 15a zákona o pobytu cizinců je pojem „rodinný příslušník občana Evropské unie“ vymezen pro účely tohoto zákona taxativně, nepřichází v úvahu rozšíření ustanovení jeho odstavce 1 písmene d) z potomka manžela občana Evropské unie i na potomka druhu občana Evropské unie. Tento výklad samozřejmě souzní s názory autorit se zdrženlivějším postojem k analogii ve správním právu: „*Pro aplikaci a interpretaci norem správního práva platí, že použití analogie u nich nepřichází v úvahu, což svým způsobem vyplývá přímo z jejich povahy.*“ [Petr Průcha: Správní právo. Obecná část. 6. vyd. Brno 2004, str. 70] a „*Analogie jakožto právní institut slouží k vykrývání mezer v právu a uplatní se zejména v právu soukromém. Ve veřejném právu a ve správním řízení si při použití tohoto institutu musíme ukládat značnou rezervovanost.*“ [Petr Hajn: Analogie jako právní institut a jako způsob usuzování. Několik poznámek k analogii v právu (nejen) správním. Právník, rok 2003, č. 2, str. 123].

Soud nemůže akceptovat ani poslední žalobčinu výtku z tohoto žalobního bodu: žádost žalobkyně nebyla zamítnuta z důvodu chybějícího ustanovení zákona a postup správního orgánu nebyl projevem nežádoucího právního formalismu.

c) Žalobkyně zcela obecně namítá rozpor napadeného rozhodnutí s Úmluvou o právech dítěte (vyhlášenou pod č. 104/1991 Sb.). K tomu soud konstatuje, že na obecné námitky stačí reagovat také jen obecně: Podle názoru soudu rozpor žalobou napadeného rozhodnutí žalované s Úmluvou o právech dítěte není patrný ani z žalobkyní citovaného čl. 10 odst. 1, ani

z jí toliko zmíněných čl. 8 odst. 1 a čl. 9 odst. 1 a odst. 3. Závazek posuzovat žádost dítěte o vstup na území státu pozitivním, humánním a urychleným způsobem neznamená povinnost příslušného správního orgánu každé žádosti dítěte o povolení k přechodnému pobytu na území státu vyhovět. V daném případě pak vůbec z ničeho neplyne, že by Česká republika jako smluvní strana porušila závazek zabezpečit, aby podání žádosti dítěte o vstup na území státu nemělo žádné nepříznivé důsledky pro žadatele nebo členy jeho rodiny.

V obdobné situaci vyjádřil Nejvyšší správní soud tento názor: „*Nejvyšší správní soud úvodem připomíná, že správní soudnictví je ovládáno dispoziční zásadou. Podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. musí žaloba kromě obecných náležitostí podání obsahovat mimo jiné žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Citované ustanovení tak ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní, tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná skutková tvrzení doprovázená v témže smyslu konkrétní právní argumentací. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislostí se skutkovými výtkami (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č.j. 2 Azs 92/2005-58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS). Této povinnosti však stěžovatel ve vztahu k žalobní námitce opírající se o Úmluvu o právech dítěte nedostál, když ve své žalobě konstatoval: „Mám za to, že žalovaný v předchozím řízení porušil čl. 3, čl. 9 a čl. 10 Úmluvy o právech dítěte, která má jakožto parlamentní mezinárodní smlouva aplikační přednost před celým zákonem o pobytu cizinců“. Za dostatečně konkrétní ve smyslu shora uvedeného přitom nelze pokládat ani navazující argumentaci stěžovatele uvedenou v podání ze dne 29. 1. 2014, jímž stěžovatel doplnil svou žalobu, neboť ta se omezila toliko na poznámky o tom, že Úmluva o právech dítěte byla přijata na půdě OSN, obsahuje katalog práv dětí a vyzdvihuje důležitost zájmu dítěte. Vzhledem k tomu, že stěžovatel v tomto žalobním bodě nikterak neosvětlil, jakých konkrétních nezákonných kroků či závěrů se měla žalovaná vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či samotným napadeným rozhodnutím, nelze krajskému soudu vytýkat, že se žalobní námitkou blíže nezabýval.“ (rozsudek ze dne 11. 5. 2016, č.j. 2 Azs 73/2016-25).*

d) Žalobkyně má za to, že správní orgán je povinen zkoumat přiměřenost dopadů všech rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců, tedy i rozhodnutí podle § 75 tohoto zákona.

K tomu soud upřesňuje, že žádost žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu byla zamítnuta ne podle § 75, nýbrž podle § 87e odst. 1 písm. e) věty druhé zákona o pobytu cizinců („*Ministerstvo žádost dále zamítne, jestliže žadatel není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a nebo s ním společně nepobývá na území.*“).

K uvedené problematice se Nejvyšší správní soud vyslovil např. v rozsudku ze dne 23. 3. 2017, č.j. 10 Azs 249/2016-47: „*povinnost posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince nelze vztahovat na všechna rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců, jak se nesprávně domnívá stěžovatel (srov. rozsudky NSS ze dne 4. 1. 2017, č.j. 9 Azs 288/2016-30, bod 23, a ze dne 18. 11. 2015, č.j. 6 Azs 226/2015-27, bod 11). Správní orgán má naopak posuzovat přiměřenost jen těch rozhodnutí, u nichž to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví. (např. dle § 19 odst. 1, § 37 odst. 2, § 46a odst. 2 zákona o*

pobytu cizinců a dalších). Zákon o pobytu cizinců v §174a obsahuje demonstrativní výčet kritérií, ke kterým správní orgány přihlédnou při posuzování přiměřenosti.“. Ustanovení § 87e odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, na základě něhož byla žádost žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu zamítnuta, přitom správním orgánům povinnost posuzovat přiměřenost dopadů do rodinného a soukromého života cizince neukládá. Jelikož o žalobčině žádosti bylo rozhodnuto právě podle tohoto ustanovení, neměly správní orgány povinnost se otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zamítnutí žádosti do soukromého a rodinného života žalobkyně zabývat (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu 16. 8. 2016, č.j. 1 Azs 108/2016-41). Žalovaný správní orgán proto nepochybil, pokud takový postup správního orgánu prvního stupně potvrdil jako správný.

Přiměřenost dopadů žalobou napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně by tak mohla být posuzována jen ve výjimečných případech zvláštního zřetele hodných. V přezkoumávané věci matka žalobkyně na otázku správního orgánu, kdo se o její dceru momentálně na Ukrajině stará, odpověděla, že když je dcera na Ukrajině, tak se o ni stará její maminka s tatínkem, a na otázku správního orgánu, jaké budou její další kroky v případě, že její dceři nebude uděleno povolení k přechodnému pobytu, odpověděla, že se bude snažit, aby tady byla určitě, a že nemůže jít na Ukrajinu, není tam práce, nemůže tam dcera chodit na kroužky, není tam nic. Takovéto skutečnosti však nezakládají mimořádnou situaci, kdy by se neposouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně dostalo do rozporu s principy materiálního právního státu, zejména do rozporu s principy lidskosti.

Soud kvituje také vyjádření Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, že stav, kdy odvolatelka pobývala se svými prarodiči na území Ukrajiny, zatímco její matka pobývala na území se svým druhem, představuje dobrovolně zvolenou úpravu rodinných poměrů a že odvolatelka má možnost si pobyt na území legální cestou upravit prostřednictvím povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území ve smyslu § 42a odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Soud se neztotožňuje s žalobkyní namítaným rozporem rozhodnutí žalované s § 68 odst. 3 správního řádu.

VI. Celkový závěr a náklady řízení

Jelikož žaloba nebyla na základě výše uvedené argumentace neshledána důvodnou, soud ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. rozsudkem zamítl.

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu však žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se

sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 12. září 2018

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost: K.